ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

ΕΝΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

— Εἶσθε βέβαιος πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε ἡ Ρόζα Ντιπλάν ; φώναξε ὁ Πετρος Μπιντὼ μελαγχολικὰ στοὺς φίλους του. Ἔχουν περάσει δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς γνωριμίας μας καὶ ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὴ γνωρίσω μόνος μου.

Ἡ Ρόζα Ντιπλὰν ἦταν ψηλὴ καὶ ξανθὴ μὲ κουρασμένα μάτια καὶ τρυφερὴ φωνή.

Μέσα στὸ νυκτερινὸ ξενοδοχεῖο ποὺ διασκέδαζε τὴ βραδειὰ αὐτή, τραβοῦσε ἐπάνω της τὰ μάτια ὅλων τῶν πελατῶν μὲ τὴν ὡμορφιά της...

— Τὴν πρωτοείδα, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ὁ Πέτρος Μπιντώ, μιὰ καλοκαιρινὴ μέρα στὴν ὁδὸ Εἰρήνης, στὸν δρόμο αὐτὸν ὅπου περνοῦν κάθε στιγμὴ πενταχτὲς κοπέλλες, ὅπου στὶς προθῆκες τῶν μεγάλων καταστημάτων ἀχτιδοβολοῦν πολύτιμοι λίθοι καὶ βελοῦδα ! Ἡ Ρόζα τελείωνε τότε στὶς δώδεκα καὶ τέταρτο τὸ μεσημέρι τὴ δουλειά της καὶ βγαίνοντας γρήγορα ἀπ' τὸ μαγαζὶ ὅπου ἐργαζόταν ἔτρεχε στὸ δρόμο σπρώχνοντας ὅποιον εὕρισκε μπροστά της, γιατὶ βιαζόταν ν' ἀνταμώσῃ τὶς χαριτωμένες φιλενάδες της, μαζὶ μὲ τὶς ὁποῖες ἐπικόπιαζε τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο μέσα στὰ σιωπηλὰ πάρκα.

Ἐγὼ τότε θᾶμουν ἴσαμε εἴκοσι χρονῶν καὶ παρακολουθοῦσα τὴ Ρόζα μὲ τὴ φυσικὴ δειλία τῆς ἡλικίας μου. Ἀλλὰ σὲ λίγο κληρονόμησα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, δεκαπέντε χιλιάδες ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ ξαδέρφη μου, παράγγειλα δυὸ—τρεῖς φορεσιὲς καὶ πῆρα τὸ παρουσιαστικὸ ἑνὸς πλούσιου νέου.

Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ γίνομαι πειὸ τολμηρὸς ἀπέναντι τῆς Ρόζας καὶ τέλος ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς βδομάδες, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ συνήντησα ἄπειρες δυσκολίες κσταφθωσα νὰ τὴ φέρω στὰ νερά μου. Σὲ λίγες μέρες περπατούσαμε μαζὶ στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, μὲς στὸ θαμπὸ σούρουπο πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι τρυφερά. Μιὰ μέρα τὴν εἶδα νὰ στέκεται μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ σὲ μιὰ διαφήμιση ποὺ εἶχε τὰ ὀνοματα τῶν λουτροπολεων, ὅπου πᾶν καὶ περνοῦν οἱ πλούσιοι τὸ καλοκαίρι.

Ἡ Ρόζα ποὺ διάβαζε μ' ἔκσταση τὴν ἀγγελία σταμάτησε σ' ἕνα ὄνομα λέγοντας μὲ φωνὴ ποὺ ἔδειχνε τὸ φλογερὸ πόθο της :

— Πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ βρισκόμουν σ' αὐτὸ τὸ μέρος...

— Στὴν Ἰταλία ; τὴ ρώτησα. Καὶ συνέχισα : Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ σὲ πάω.

— Ἀλήθεια ; μοῦ φώναξε γεμάτη χαρά. Μήπως ἀστειεύεσαι ;

Ἀλλὰ δὲν ἄργησα νὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι δὲν ἀστειευόμουν καθόλου.

Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕνα βροχερὸ πρωὶ γελώντας τρελλά, ἀπ' τὴ χαρά μας... Κι' ὅταν ἀπομακρυνθήκαμε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν πόλη, μᾶς κυρίευσε ἕνα πρωτόγονο μεθύσι μπρὸς στὸ θέαμα τῶν μικρῶν ὡραίων σπιτιῶν κοντὰ στὴν ἀκροποταμιά, κάτω ἀπ' τὸν καταγάλανο οὐρανό. Ἡ Ρόζα σώπαινε κι' ἦταν λίγο χλωμὴ μπρὸς στὸν ἄγνωστο αὐτὸ κόσμο ποὺ τῆς ἐφανερώνονταν γιὰ πρώτη φορά. Μόνο τὸ βράδυ ὅταν ἐμείναμε μόνοι μὲς στὴ μεγάλη κάμαρη τοῦ ξενοδοχείου μας ρίχτηκε ξαφνικὰ μὲς στὴν ἀγκαλιά μου, σφίχτηκε ἀπάνω μου μὲ πόθο καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἄ, ἀγάπη μου, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη !..

Ἤμασταν κι' οἱ δυὸ μας εὐτυχισμένοι, γιατὶ δὲν εἴναμε καμμιὰ φροντίδα γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, κι' ἡ μόνη μας ἀσχολία ἦταν ἡ ἀπόλαυση τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς νειότης. Μὲ τὴ ζωὴ ποὺ εἴχαμε ἀργίσει δὲν μᾶς ἔμεναν χρήματα παρὰ γιὰ τρεῖς βδομάδες ἀκόμα κι' ὡστόσο δὲν μᾶς ἔνοιαζε καθόλου γι' αὐτὸ σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ ξεχνιοῦνται στὰ παιχνίδια τους καὶ δὲν τὰ μέλει γι' ἄλλο τίποτα. Ὅλες τὶς ὧρες τρέχαμε στὰ δάση ὅπου μεθούσαμε ἀπ' τὴν εὐωδιὰ τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν δέντρων καὶ τὸ βράδυ δειπνούσαμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Ἀπέναντι ἀπὸ μᾶς καθόταν τακτικὰ νὰ δειπνήσῃ ἕνας χοντρὸς ἄγγλος, γεμάτος λίρες ὅπως φαινόταν, ὁ ὁποῖος ἐξέταζε τὴ Ρόζα μὲ μιὰ προσβλητικὴ ἐπιμονή, ἴσως γιατὶ μυρίστηκε πὼς ἦταν Παρισινή.

Γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγουμε ἀναγκασθήκαμε ν' ἀλλάξουμε θέση. Ἀλλὰ ὅταν τὸν εἶδα νἄρχεται πάλι ἀπέναντί μας, δὲν κρατήθηκα πιά. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἤμουν εἴκοσι χρονῶν καὶ τὸ αἷμα ἔβραζε στὶς φλέβες μου. Ἄλλωστε μοῦ δινόταν μιὰ εὐκαιρία νὰ δείξω στὴν Ρόζα πὼς ἤμουν ἄξιος τοῦ ἔρωτός της.

Καὶ μιὰ βραδυὰ ἀφοῦ ἀνταλλάξαμε μερικὲς προσβλητικὲς φράσεις μὲ τὸν ἄγγλο, τοῦ ἔδωσα ἕνα δυνατὸ μπάτσο κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ μὲ κάλεσε σὲ μονομαχία γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Μόλις ξημέρωσε βρισκόμαστε κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα ἠλιόλουστο ἐξοχικὸ μέρος, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ χυμηθοῦμε. Ἐγὼ πυροβόλησα πρῶτος, ἀλλὰ ἡ σφαῖρα μου ξέφυγε ἀπὸ τὸ σκοπό της. Ὕστερα πυροβόλησε κι' ὁ ἀντίπαλός μου, ὁ ὁποῖος ἦταν καλύτερος ἀπὸ μένα σκοπευτής. Δέχτηκα στὴ στήθια μου τὴ σφαῖρα του, τὰ γόνατά μου λύγισαν, τὰ μάτια μου θόλωσαν κι' ἔπεσα κάτω ἀναίσθητος.

Ὑπαρχουν, φίλοι μου, μερικὲς στιγμὲς ἀσυγκρίτως χειρότερες ἀπὸ τὸ θάνατο Ἤμουν κλεισμένος τώρα μέσα στὴν κάμαρή μου, μακρυὰ ἀπὸ τ' ὁρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν δέντρων, κι' ἀνέπνεα τὴ δυσάρεστη μυρωδιὰ τῶν φαρμάκων. Ἡ Ρόζα εἶχε γίνει ἕξ ἀνάγκης νοσοκόμα, γυρίζοντας ἀνάμεσα σὲ μπουκάλες, βαμπάκια κι' ἐπιδέσμους.

Ὅταν συνῆλθα μοῦ ἔδωσε τὸ στόμα της καὶ μοῦ εἶπε :

— Γλύτωσες, χρυσούλη μου !.. Σοῦβγαλαν τὴ σφαῖρα καὶ τώρα μόνο ἀπὸ ἀνάπαυση ἔχεις ἀνάγκη...

Στὴν ἀρχὴ ἤμουν πολὺ ἐξαντλημένος καὶ μιὰ ἀχτίδα ἥλιου ἂν περνοῦσε ἀπο τὸ παράθυρο μοῦ χτυποῦσε τὰ νεῦρα. Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ ἄρχισα νὰ καλυτερεύω ἔχοντας παντοτεινὰ κοντά μου τὴ Ρόζα ποὺ μὲ χάϊδευε ἁπαλὰ μὲ τα χέρια της καὶ μ' ἐνεθάρρυνε μὲ τὸ φωτεινὰ μάτια της. Ἄφινα τὸν ἑαυτό μου στὸ θέλγητρο τῆς ἀφοσιώσεως της κι' εἶχα χάσει τὴ συναίσθηση τοῦ χρόνου.

Μιὰ νύχτα ὅμως ξύπνησα ἄξαφνα μὲ πονωμένο τὸ αἷμα !

— Ρόζα, τῆς εἶπα, ἔχουμε παραπάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα ἐδῶ πέρα. Ποῦ βρισκονται τὰ χρήματα ;..

Ἐκείνη τότε μὲ χαϊδευε μὲ τὸ χέρι της καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε :

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἀγάπη μου... Τὰ χρήματα τῆς ἐπιστροφῆς μας, τὸ τελευταῖο χιλιάρικο, μένουν ἀπείραχτα...

***

Ἤρθε τὸ χινόπωρο καὶ μιὰ λεπτὴ πάχνη σκέπασε τὴν ἥσυχη λίμνη. Ἡ Ρόζα ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ περιβάλλῃ μὲ χίλιες μικρὲς περιποιήσεις καὶ διατηροῦσε την τρυφερότητά της.

Τέλος ἔφτασε κι' ἡ μέρα πού μ' ἔπρεπε ἐπὶ τέλους νὰ σηκωθῶ ἀκουμπώνας στὸν ὦμο της. Ἀλλὰ ξυναγύρισαν ἀμέσως ἡ πρῶτες ἀνησυχίες μου καὶ τὴν ξαναρώτησα :

— Πῶς πᾶν τὰ χρήματα, Ρόζα ; Τί θὰ γίνουμε ;

— Μὴ στενοχωριέσαι, μοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη πάλι, κοκκινίζοντας ἐλαφρά, τὰ ἔχω κα ὀνίσει ἐγὼ ὅλα.

— Μὲ ποιὸν τρόπο ; τὴν ἐρώτησα μ' ἀγωνία.

— Κάμε λίγη ὑπομονὴ κι' αὔριο θὰ τὰ μάθῃς ..

Τὴν ἄλλη μέρα ὅταν ξύπνησα εἶδα τὴ θέση τῆς Ρόζας δίπλα μου ἀδειανή. Εἶχε φύγει καὶ μοῦ εἶχε ἀφησει στὸ τραπεζὶ ἕνα χαρτὶ ποὺ ἔ ραφε :

«Ἀγαπημένε μου φίλε, σοῦ ζητῶ συγγνώμη. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω τὴν ἀληθεια μολοιότι εἶνε ἀνώφελο νὰ σοῦ πῶ ὅτι πέρασα πολὺ ἄσχημες στιγμὲς ἀγωνιζομένη ἐναντίον τόσων ἀνθρώπων ποὺ ἤθελαν τὸ κακό μας. Μάθε λοιπὸν ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο, τὶς ἐπισκέψεις τοῦ γιατροῦ καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα τὰ πλήρωσε ὁ ἄγγλος ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σὲ σκοτώσῃ. Γιὰ να μὴ σέ δω ὑπομομένον, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσα ν' ἀνεχθῶ τὴν περ φρονησή σου, φεύγω. Χαῖρε, ἀγαπημένε μου».

Μαζὶ μὲ τὸ γράμμα ἀπάνω στὸ τραπέζι μου βρισκόνταν καὶ τὰ χρήματα τῆς ἐπιστροφῆς, το τελευταιο χιλιαρικο. Ἐπέστρεψα στὸ Παρίσι καὶ τρια ὁλόκληρα χρόνια ἔψαξα παντοῦ γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ τὴ βρῶ πουθενά. Καὶ τὴ βλέπω ἀπόψε μόνο σ' αὐτὸ τὸ ρεστωραν !..

Ἄ, φίλοι μου, ὑπάρχουν μερικὲς στιγμὲς στὴ ζωή μου ποὺ λυποῦμαι εἰλικρινῶς, γιατὶ ὁ ἄγγλος δὲ μὲ πέτυχε λίγο πιὸ πάνω στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς...

Pierre Villetard

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Οἰκογενειακὴ μάχη

Ὁ Ντοράν, πατέρας δύο παιδιῶν, ὕστερ' ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν θλιβερὴ χηρεία, ἀποφάσισε νὰ ξαναπαντρευθῇ. Ἡ γυναίκα ὅμως ποὺ διάλεξε γιὰ ν' ἀνταλλάξῃ μαζύ της στέφανο γάμου ἔτυχε νὰ εἶνε κι' ἐκείνη χήρα—καὶ μὲ δύο παιδιά, ἀπαράλλακτα δηλαδὴ ὅπως καὶ ὁ Ντοράν. Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὴν ἕνωσή τους καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια εἴχανε κάνει μαζὺ δυὸ παιδιά.

Ἕνα μεσημέρι, τὸ ἀντρόγυνο, γυρνώντας σπίτι, ἄκουσε τρομακτικὸ θόρυβο στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Ὁ Ντοράν πῆγε ἀμέσως νὰ τὰ ἡσυχάσῃ. Ὅταν ἐπέστρεψε, ἡ γυναίκα του τὸν ρώτησε :

— Τί συνέβαινε ;
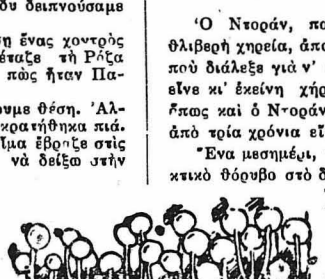
— Ἄ ! τίποτα, τῆς ἀποκρίθηκε τότε ὁ Ντοράν. Τὰ παιδιά σου καὶ τὰ παιδιά μου μάλλωσαν κ' ἔσπασαν στὸ ξύλο τὰ... παιδιά μας !...